

[Nana Mikkelsen.]

mellekommunale udligning. Ordningen betyder, at der flyttes midler fra provinsen til det storkøbenhavnske område, hvilket giver tiltrængte forbedringer for centerkommunen København.

Men den manglende hensyntagen til kommunernes forskellige indtjeningsmuligheder betyder, at der ikke opnås en større social retfærdighed, og at man ikke nærmer sig mere ensartet kommuneskat landet over. Velhavende kommuner som Gentofte, Frederiksberg og Søllerød får del i samme gevinst som centerkommunen København, mens amter som Bornholm, Ribe og Vejle, som i forvejen ligger over landsgennemsnittet i kommuneskat, bevæger sig yderligere væk fra gennemsnittet. For at undgå disse uheldige følger kunne det se ud, som om det ville være en idé at begunstige trængte kommuner som centerkommunen København med en direkte refusionsordning til udligning af specielle udgifter.

En bedre mulighed for udligning på landsbasis ville være, at midlerne blev hentet over den progressive statsskat og uddelt til kommunerne efter objektive kriterier, således at skattefykommunerne ikke ville blive yderligere tilgodeset.

I den form, hvori dette forslag er fremkommet, med forringelsen for kommunerne på grund af bruttofaktoriindkomstmanipulationerne, må VS gå imod forslaget.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Det så ikke rigtig ud til, at det tredje lovfor-
slag havde samme sympati som de to foregående. Jeg kunne have håbet på det ud fra den betragtning, at flere af ordførerne har udtalt sympati, men ikke havde ret meget at have den i. Det er, ligesom om man bare betragter Østdanmark som et rigt område, som man under ingen omstændigheder skal prøve på at hjælpe.

Når man siger, at lønkriteriet ikke er et objektivt kriterium, så turde det modsatte vistnok fremgå af, at det jo også er andre steder end København, der har det forhøjede stedtillæg.

Det blev også sagt, at jeg havde været fremme med lovforslaget før, og at det måske var for tidligt, jeg kom igen med det. Men jeg håbede på, at forståelsen for Østdanmark var blevet bedre. Det er en kendsgerning, at København har en meget, meget høj beskatning.

Det er også en kendsgerning, at man gang på gang kritiserer Københavns kommune, fordi de f. eks. må skære ned på deres sociale område, fordi de f. eks. ikke har penge til at bygge flere plejehjem, fordi de f. eks. har mange plejepatienter, der ligger på sygehus, og at man siger, det er helt urimeligt, at man prøver på at få beskatningsprocenten ned, samtidig med at man kræver, at serviceydelse skal være højere. København har et særligt problem, og det er rigtigt, at dette forslag ikke løser problemet, men det er et bidrag til at gøre noget ved det.

Jeg er selv provinsbo, og derfor har jeg haft lejlighed til også at se, hvordan virkningerne er i det øvrige land. Der er ikke tale om at tage noget fra det øvrige land, der er tale om at tage noget mindre fra Københavnsområdet, og det er en anden situation. Jeg synes nok, at man her burde kunne komme bare et lille skridt længere, end vi er kommet. Jeg erkender blankt, at det blev afvist sidste gang, men jeg håbede på, at der var større forståelse nu. Jeg skal i hvert fald takke de ordførere, som har udtrykt forståelse for problemet og en positiv indstilling.

Må jeg sige til hr. Jacob Sørensen, at det er rigtigt, at der er to dele i forslaget, og vedrørende den første del om ændringen i bruttofaktoriindkomsten er der i og for sig sådan ikke ligefrem forståelse, men nødvendig forståelse for, at det skal være sådan.

Må jeg også sige, at hvis hr. Maisted betragter det som en historisk dag, så vil jeg gerne skænke denne historiske dag til hr. Maisted. Der er ingen af os, heller ikke jeg, der kommer med forslaget, der er spor begejstret for noget sådant. Med hensyn til besparelser er der tale om, at kommunerne må betale disse penge, men at statsbudgettet bliver lettet for disse penge. Hvis det er en historisk dag for hr. Maisted, så er det en dårlig historisk dag. Det er nødvendigheden, der tvinger os til at skaffe nogle penge ved en besparelse, hvor hr. Maisted går først i rækken med fanen højt hævet og med langt, langt større beløb end dem, vi nødtvungent kommer med.

Så er det rigtigt, som hr. Jacob Sørensen siger, at det kan vende, og så kan hr. Maisted få en historisk dag én gang til, nemlig på det tidspunkt, hvor det private forbrug i bruttofaktoriindkomsten er større end det offentlige forbrug. Så får kommunerne nogle flere penge, medmindre den til den tid siddende indenrigs-